

KATHARINE CORR, ELIZABETH CORR

KARANLIĞIN KIZI

Çeviren: Elif Zeynep Yıldırım

Eksik Parça Yayınları

Karanlığın Kızı – Gölgeler Evi - I
Katharine ve Elizabeth Corr

İlk olarak İngilizce olarak *Daughter of Darkness* adıyla Bonnier Books UK Limited, Londra'nın alt markası Hot Key Books tarafından 2022 yılında yayımlanmıştır.

© Katharine ve Elizabeth Corr, 2022

Kapak resmi ve tasarımı © Micaela Alcaino, 2022

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Elif Zeynep Yıldırım**

Dizi Editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Editör: **Uğur Ersöz**

Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**

Kapak uygulama: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-8600-15-5

Türkçe yayın hakları, Kalem Ajans ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiyayincilik.com.tr

Katharine ve Elizabeth Corr

Aslen Essexli olan ve Őu an Surrey'de yaŐayan Katharine ve Elizabeth Corr kardeŐtir. Kurgusal karakterlerle uŐraŐmanın gercek insanlarla uŐraŐmaktan çok daha kolay olduğuna karar verip roman yazmaya baŐladıklarında, bu işi birlikte yapacakları zaten aŐikardı. Onları bazen yerel kafelerden birinde, bir sonraki bölümde hangi karakteri öldürecekleri üzerine tartıŐırken görebilirsiniz. Katharine ve Elizabeth, sürükleyici *A Throne of Swans* duolojisi ile büyüleyici *The Witch's Kiss* üçlemesinin yazarlarıdır.

Bir zorbaya karşı durmuş olan herkese

Dört Theodesmios Kültü

ZEUS'un Theodesmios Kültü

Tanrular Kralı, Göklerin ve Yerin Hâkimi

Savaşçılar ~ İnsanüstü bir hız ve dayanıklılık ile dövüşürler
Hava İşçileri ~ Bulutları ve rüzgârı kontrol ederler

POSEİDON'un Theodesmios Kültü

Deniz Tanrısı

Deniz Şarkıcıları ~ Gemilerin gücünü ve hızını artırılar

HADES'in Theodesmios Kültü

Yeraltı Tanrısı, Ölülerin Hükümdarı

Ruh Ayırıcılar ~ Ruhunu bedenden ayırır ve çıkacağı yolculuğa gönderirler

HEPHAESTUS'un Theodesmios Kültü

Demirci Tanrı ve Madenlerin Efendisi

Büyücüler ~ Madenlere büyü yaparlar

Not: Zeus, Hades ve Poseidon kültlerinin hemen hemen tüm şehirlerde evleri bulunurdu. Hephaestus Kültünün ise Miken'de ve Tebai'de olmak üzere sadece iki evi vardı.

Αί Μοῖραι προστάττουσι τοῖς πασὶν θνητοῖς ἀποθνήσκειν
Οὕτως σε προσκαλέω τὸν ἀπαραιτήτου Θανατον.
Αἰ Μοῖραι προστάττουσι τοῖς πᾶσιν θνητοῖς πασχειν.
Οὕτως σε προσκαλέω τὸν ἀπαραιτήτου Θανατον.
ὅς, ὁ τῶν θεῶν μόνος, ἡμᾶς τῶν ἡμετέρων Μοιρῶν ἄν ἐλευθεροῖ.

Kader Tanrıçaları buyururlar ki tüm faniler ölmelidir.
İşte bu yüzdendir sana seslenişim ey merhametsiz Ölüm.
Kader Tanrıçaları buyururlar ki tüm faniler acı çekmelidir.
İşte bu yüzdendir sana seslenişim ey merhametli Ölüm.
Tanrılar arasında yalnızca o
Kurtarabilir bizi yazgımızdan.

Hades Kültü arşivlerinde kayıtlı
“Bir Ayrılık Şarkısı”ndan alınmıştır.

Ön Deyiş

Söyle, ey ilham perisi...

Böyle başlardı bütün o eski hikâyeler. Ya da en azından, Hel- las'ta, Yunanistan'da; bütün diyarlar arasında tanrılar tarafından en fazla titizlikle korunup gözetilen diyarda böyle başlardı. Şarap koyuluğundaki sulara bakan, ışıklarla dolu bir ülkeydi burası, çam ağaçlarıyla kaplı sarp yamaçları akantuslarla pırıl pırıl parlardı, cırcırböceklerinin uğultusu hiç kesilmezdi. Yamaçlarının tepele- rinde insanlara ait kentler kuruluydu: Ölmesinin üzerinden hayli uzun zaman geçen Agamemnon'un kalesi Miken, savaşçı Sparta, İphigenia'nın babasının ellerinden son nefesini verdiği kayalık Aulis. Altın rengi kumların Pylos'u: bir zamanlar bilge Nestor'un sarayının İon Denizi'ne baktığı yer. Ve de hepsinden güçlü olan Tebai, Tiran Orpheus'un ordularını göndererek krallıkları birbiri ardı sıra devirdiği Tebai.

Söyle, ey ilham perisi, bir ölüm şarkısı söyle...

Sonra, bir de, Pagasit Körfezi'nin yukarısındaki bir tepeye kurulmuş olan Iolkos kenti vardı. Bir zamanlar, ikinci sınıf kah- raman, üçüncü sınıf koca ve altın postun hırsız İason'un yurdu olmuştu. Ama kahramanların –ister iyi olsunlar ister kötü– sayı- ları giderek azalmış, uzun zaman önce de ortadan kaybolmuşlardı. Tanrılar vardı şimdi, tanrılar ve insanlar... Bir de Orpheus vardı: Kendini tanrı sanan bir fani. İolkos ise ücra ve medeniyetten uzak bir bölge olup onun ağına düşmüş bir başka diyardı yalnızca. Ve orada, kentin sınırlarının ötesinde, granit duvarlı bir yapıda, kü-

çük bir lambanın aydınlattığı, pencereleri ay ışığının ve biraz ileri-
deki bir bahçeden gelen biberiye kokusunun içeri girebilmesi için
ardına kadar açılmış bir odada ölüm döşğinde bir kız yatıyordu.

Söyle, ey ilham perisi, Ölüm ile bakirenin şarkısını söyle...

Hastalık, İolkos'un geniş sokaklarında kol geziyor, Ölüm de
onun peşi sıra geliyordu. Ne de olsa her yerdeydi, bütün canlı-
larda: Başlangıçlarında, sonlarında ve ikisi arasında geçen sürenin
her bir anında. Yaşadıkları yerin her bir zerresine sinmişti. Her
zaman için yalnızca o beklenirdi. İster hastalık yoluyla olsun is-
ter şiddet isterse de yılların hızla akıp geçmesiyle; bütün yaşamlar
önünde sonunda onun kanatlarının gölgesi altına girerdi.

Veba, bu kızın yanaklarında henüz tazeliğini koruyan izler bı-
rakmıştı. Gözlerinin rengi birbirinden farklıydı: Biri koyu kahve-
rengi, diğeri de griye çalan yeşildi ve ateşten titreşen göz kapak-
larıyla yarı yarıya örtülmüşlerdi. Alnında da bir işaret vardı. Kız,
tanrılar tarafından işaretlenmiş Theodesmiosların bir üyesiydi.
Göklerin ve yerin kralı Zeus, denizlerin efendisi Poseidon, maden-
lerin çekiç vurucu efendisi Hephaestus ya da bu kızın durumunda
olduğu gibi Yer Altı Dünyası'nın hükümdarı Hades tarafından işa-
retlenmişti. Kentte Hades adına hizmet vermiş ve karşılığında da
tanrının güçlerinin bir bölümünü almıştı. Çok küçük bir bölümü-
nü. Kendini kurtarmasına yetmeyecek kadar küçük bir bölümünü.

Ölüm, kılıcını biraz daha sıkı kavradı. Kılıcın ağzını geriye doğ-
ru savurarak onun yaşam çizgisini kesip ruhunu dünyevi bede-
ninden ayırmaya hazırlandı. Bu hareketi, onu, kızın yüzüne biraz
daha yaklaştırdı.

Kızın görmeyen gözleri açılıverdi. Hatırlayabildiği kadarıyla
Ölüm, yüzyıllardır ilk kez, tereddüt ediyordu.

Kızın koyu kahverengi göz bebeğinin etrafında, tıpkı bir ay-
çiçeğinin birdenbire açması gibi, altın rengi bir halka beliriverdi.
Kız acıyla inledi ve yeniden bilincini yitirdi. Ölüm, keskin kılıcını
elinde hazır tutmayı sürdürdü. Onu kullanması gerektiğini bili-
yordu.

Ama yine de...

Ama yine de, onun hayatta kalamayacağını kim söyleyebilirdi ki? Güçlüydü kız. Bir savaşçıydı. Delicesine istediği bir şey vardı, belki de. Hayatta kalmaya çalışmasının bir sebebi. Ölüm, uzun bir süre önce susturmuş olduğunu sandığı sesi, umudun o sinsî fısıltılarını göz ardı etmek için elinden geleni yaparak kılıcını kınına soktu.

Ya kız o kişi ise?

Kızın varlığı, bir örümceğin ağı kadar ince, yaşlı bir kemik kadar narin ama henüz tam anlamıyla kopmamış bir ipin ucunda asılıydı. Ölüm, kızın hayatının titreşen közlerinde ısınarak oyalandı. Kız, onu göremezdi. Duyamazdı da. Ama o, yine de, karanlığa doğru üç sözcük mırıldanmaktan kendini alamadı.

Daha sıkı savaş.

İolkos, iki yıl sonra

Deina ümidin korkunç bir şey olduğuna karar verdi.

Tapınağın yani İolkos kalesinin tam kalbinde yer alan labirente benzeyen yapının gölgeli, taş döşeli galerisinde durduğu yerden suçluyu göremiyordu. Henüz zindandan yukarıya getirilmemişti. Ama onu gayet iyi duyabiliyordu. Muhafızlara yalvarışını... Tekrar tekrar ettiği ricaları... Onlarla pazarlık edişini... Genellikle ölümden bile daha kötü bir kader olarak kabul edilen bir cezaya çarptırılmıştı. Ama belli ki, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen, hâlâ merhamet umuyordu. Hatta, belki de bir mucize.

Nedenini yalnızca tanrılar bilirdi. Deina'nın deneyimlerine göre, bu tür işlerle ne kendileri ne de kentlin yöneticileri uğraşırđı. Ne de olsa adam, cezalandırma ritüeline tabi tutulmaya mahkûm edilmişti. Bu ritüel, insanın bedeninden ruhu ayırarak sonsuza dek eşikte hapsediyordu. Burası, çoğunlukla yaşam ile ölüm arasındaki bir geçiş alanı, fanilerin dünyası ile Yer Altı Dünyası arasında bir ara durak işlevi görürdü ama bu özel törenle ebedi bir hapisaneye dönüşüyordu. Ruh ayırıcıların –Hades'in Theodesmioslar kültürünün– yerine getirdikleri bütün görevler arasında en korkunç olanı, yalnızca en ağır suçlar için uygulanan cezalandırma ritüeliydi. Öylesine korkunçtu ki, ritüel bir daha uygulanınca ya dek aradan yıllar geçebilirdi. Bu kadar çok kişinin seyretmeye gelmesine şaşmamak gerekirdi.

Yaz ortasının kavurucu sıcağı, kenti âdeta bir kefen misali sarıp sarmalamıştı. Vızıldayan iri karasinek bulutları bile sanki uyuşmuş gibiydi. İnsanlar yine de, tapınağın önünden dışarıya uzanan devasa sütunlu avluya dolmuşlardı. Onlardan daha fazlası da, tapınak kompleksine girişi sağlayan heybetli tören kapısının üzerinde tehlikeli bir biçimde toplanmıştı. Kimileri sessizdi. Kimileri dedikodu ediyordu. İçlerinden girişimci ruha sahip bazıları ise kalabalığın arasında dolaşıyor, alabilecek parası olan herkese serinletici içecekler satmaya çalışıyordu. Kalabalıktaki genç erkeklerin sayısı, genel olarak, çok da fazla değildi. Çoğu Dominyon'un ordularına alınmış, pek azı geri dönebilmişti.

Ama kalabalığın en önünde, Deina'nın ruh ayırıcı arkadaşlarından Aster duruyordu. Kalabalıktaki insanların baskısına rağmen, onun etrafında, az da olsa boşluk vardı. Bu, kısmen onun *kim* olduğundan, kısmen de Deina'nın şüphelerine göre, hiç kimsenin böylesine geniş ve belirgin kaslara sahip olan birine kazara da olsa çarpmak istememesinden kaynaklanıyordu. Aster kaşlarını çatmış galeriye bakarken sabırsızlıkla elini kızıl buklelerinin arasından geçirdi, dudakları sanki çok ekşi bir limon yemişçesine büzülmüştü. Deina, günlerdir, onun, ritüelin ya kendisi ya da en azından Theron tarafından yerine getirilmesi gerektiğine ilişkin şikâyetlerini duyuyordu; ustalık seviyesine ikisi de Deina'dan altı ay daha önce erişmişti, yetenekliydi, erkektir. Deina ona bakarak neşeyle elini salladı. Theron'un da burada olup zaferine ta-nıklık edememesi çok kötüydü.

Deina'nın bakışları galerinin önünde ve yanlarındaki yaldızlı sütunlardan birine tutturulmuş ilana kaydı. Çok azını okuyabiliyordu: Mahkûmun adını –Dionys– ve işlediği suçları –cinayet, hıyanet– belirten bir cümle. Bir de *eupatridae* sözcüğü: Soylu. Dionys ya bir soylu, savaşçı sınıfın bir üyesiydi ya da bu sınıftan birini öldürmüştü. Ama metnin geri kalanı onun için hâlâ anlaşılmazdı. Daha sonra bununla ilgili ders alacaktı; gayri resmi olarak elbette. Belki ilanı da beraberinde götürmenin bir yolunu bulabilirdi.

Deina'nın dudakları kurumuş, âdeta parşömen gibi olmuştu. Taş sunaktan yayılan ateş hazır ve en üst basamakta bekliyordu.

Hepsi de soylu sınıfa mensup olan birkaç rahip, galerinin diğer yanındaki gölgelik alana toplanmış, yelpazelenerek serinliyorlardı. Hades kültünün kızıl cübbeli kıdemlilerinden biri olan, Deina'nın hocası Anteıs de onların yakınında duruyordu; gözlerini kapatmış, tefekküre dalmıştı. Kalabalıktan yükselen çığlıklar bir dövüşün başlamak üzere olduğunu bildirdi. Ama ritüel artık Tebai'den yönetilen ve kendi kralı olmayan İolkos'un en yüksek rütbeli kişisi olan Arkon yani yüksek mahkeme yargıçtı olmadan başlayamazdı. Ama Arkon belki de hâlâ üç aylık haraç için ödenecek altınları saymakla meşguldü, tahsilat için Tebai'den gelen gemiler uzun bir süreden beri beklemekteydi. Ya da daha yüksek bir olasılıkla haracın ne kadarını kendi cebine indirebileceğini hesaplıyordu, kenti de tabii bu arada gitgide yoksullaşmaktaydı.

Tapınağın kapısının yanında başka iki Theodesmios daha dikiliyordu. Alınlarındaki şimşek şekilli izler, onların, göklerin ve yerin hükümranı Tanrı Zeus'un kültünün üyeleri olduğunu belirtiyordu. Saray muhafızlarından oldukları için de, çok büyük bir olasılıkla Savaşçı yani Zeus'un yetki alanının dünyevi yönünü yansıtmak üzere, insanüstü reflekslerle ve dayanıklılıkla donatılmış Theodesmioslardı. Kültlerinden yalnızca birkaç kişi çok daha ender rastlanan, zihin gücüyle rüzgârları ve yağmuru etkileyebilme yetisine sahip olurdu. Arkon'un hizmetinde eğer bir Hava İşçisi olsaydı bununla bütün şehrin duyacağı şekilde övünmekten geri kalmazdı. Deina, yine de, en yakınında duran muhafıza fısıldadı:

“Hey, biraz bulut toplayamaz mısın?”

Muhafız kaşlarını çatarak ona baktı ama yanıt vermesine kalmadan Arkon –ağır kokan parfüm sürünmüş, pembe yanaklı, cübbesinin etekleri dalgalanarak– telaşla kapıdan içeri girdi.

“Mahkûmu getirin,” diye emretti.

Debelenen, hâlâ merhamet dilenen Dionys adlı adam sürüklenecek gün ışığına çıkarıldı. Deina'nın beklediğinden daha gençti. Çıplak vücudunda daha önce aldığı kırbaç darbelerinden kalan çaprazlama kesikler vardı. Deina bundan daha kötü durumda olan vücutlar da görmüştü. Ama muhafızlar onu taş sunağın kızgın yüzeyine bağladıkları zaman attığı çığlıklar yine de Deina'nın irkilmesine yol açtı.

Arkon boğazını temizledi. “İlkos halkı Diminae klanından Dionys adlı bu adam, babasını öldürmekten ve kente ihanet etmekten suçlu bulunmuştur.” Alnındaki teri sildi. “Tebai Dominyonu hükümdarı efendimiz Orpheus’un bilgece emirlerine uygun olarak, cezalandırılmak üzere, Hades Kültü’nün ruh ayırıcılarına teslim edilecektir.”

Arkon, halka önceden bilmedikleri hiçbir şey söylememiştir. Yine de, avludaki gürültü düzeyi biraz daha arttı.

Bu durum, saray hizmetkârlarından birinin, yakınlarda duran devasa bronz gongu çalana kadar devam etti. Ses havayı yararak yükseldi sonra da ardında bir sessizlik bırakarak sustu.

Deina öne çıkarak sunağın yanına geldi. Kalabalığın gözleri onun üzerine çevrildi: başlar daha iyi görebilmek için havaya kalkmış, öğle güneşine karşı gözler kısılmıştı. Kapının kemerini oluşturan, sıçrayan yunusların bomboş taş gözleri bile ona dikiliydi. Deina o fazlasıyla kalın tören cübbelerine ve çiçekbozuğu yüzünü gizleyen peçeye ilk kez memnun oldu. Usta giysileri kırmızı biyeli siyah ketendendi; Hades’in mührü alevden örülmüş sonsuz spiraller halinde tekrarlanıyordu.

Yine de insanların onun otoritesinin işaretini görmeye hakları vardı. Deina derin bir nefes alıp alnındaki mührü ortaya çıkaracak şekilde peçesini kaldırdı. Aynı sembol Anteis’in ve diğer bütün ruh ayırıcıların alınlarında da kazılıydı. Üç tane stilize çizgi bir asayı temsil ediyor, onun üstünde de bir kuşun kapalı kanatları yer alıyordu.

“Neden siz de beni yalnızca öldürmekle yetinmiyorsunuz? Babam ona tattırdığım ölümü fazlasıyla hak etmişti.” Mahkûm kıvrılıp bükülerek serbest kalmaya uğraşıyordu. Başını Arkon’a doğru çevirdi. “Bunu sen de hak ediyorsun. Orpheus topraklarımızı ve doğuştan gelen haklarımızı elimizden alıp geriye kalanlar için de bizi savaşmak zorunda bırakırken öylece durup seyreden hepiniz hak ediyorsunuz...” Gözlerini hemen yanı başındaki Deina’ya dikti. “Lütfen, size yalvarıyorum...”

Deina’nın takmak zorunda olduğu bronz boyunluk köprücük kemiklerinin üzerinde ağırlık yapıyordu. Kalbinin gümbürtüsünü göz ardı ederek ağzı tıkanırken kasten Dionys’ten uzaklaştı. Eğer

özgür kalmak için herhangi bir fırsat istiyorsa, seçimlerinden ya da yeteneklerinden kuşku duymak, kendine tanıyamayacağı bir lükstü. Hem soyluların kavgalarından ona ne idi ki? Soylular, Theodesmosların çektikleri acıları ne bilir ne de zerre umursarlardı. Her halükârda Deina eğer bu fırsatı geri çevirecek olsaydı Theron kullanırdı. Ya Theron ya da Aster ya da bir başka ruh ayırıcı. Suçluyu cezalandır ve bir yıllık özgürlüğü –kırk yıllık sözleşme süresinden düşülecek koskoca on iki ayı– kazan ya da aynı şeyi bir başkası yaparken onu izle. Gayet kolay bir seçimdi.

Arkon ve maiyeti kutsal çemberin sınırları dışına çekilirlerken Deina kendisine öğretilen her şeyi hatırlamaya çalışıyordu: önceden çalıştığı her şeyi, Anteıs'in ona verdiği bütün tavsiyeleri.

İlk sefer daima zordur. *Henüz ayrılmaya hazır olmadığı bir bedenden bir ruhu* çekip almak zaten zor bir iştir. Ama yalvarışlarla direnmek daha da zordur; *ve her zaman yalvarırlar. Unutma, onları mahkûm eden, kral ve kent, biz değiliz. Yargılamamız gerekmez. Biz sadece eylemi gerçekleştirmek zorundayız...*

Yaşlı kadının burada olmasının nedeni de buydu işte: Yardım etmek. Her ne kadar Deina yardım almayı planlamasa da.

Deina'nın aletleri çoktan yanındaki masanın üzerine dizilmişti: Kemikten oyulmuş, keskin ağızlı bir bıçak; kavak ağacından küçük beyaz bir çanak ile kuru otlar ve kökler. Bir de, adamın kurbanının yanmış kalıntılarından alınan bir şişe kül. Ritüelin özel şarkısının açılış dizelerini, içindeki güce bir şekil ve amaç kazandıran sözcükleri mırıldandı. Keskin kenarını damarı açmak için adamın bileğinin üzerinde kaydırmaya odaklanarak bıçağını sıkıca kavradı. Adamın derisi tıpkı Deina'nın daha önce üzerinde alıştırma yaptığı olgun incirler gibi yarıldı, kanı kolayca çanağın içine aktı. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Adamın çığlıklarını göz ardı edip şarkısını söylemeye devam ederek kana bir tutam, Hades'in sevdiği keskin naneden ve bellek için de bir tutam biberiye serpti. Biraz kurumuş asphodel kökü talaş ekledi. Son olarak biraz da kül katıp hepsini bıçağıyla karıştırdı.

Deina bıçağı elinden bırakmadan çanağı Anteıs'e uzattı. İşaret parmağını karışıma batırdı ve öne doğru uzanıp ritüelin bu bölümünün en sondaki dizelerini söyleyerek işaret parmağını deride

iz bırakacak şekilde, önce adamın göğüs kemiğine, ardından Anteïs'inkine, son olarak da kendisinininkine bastırıldı.

“Ölçmek için kalp.”

Öğle sonrası güneşinin parlak ışınları solgunlaşmıştı. Çemberin kenarlarında gölgeler toplanmaya başlamış ve giderek büyüyorlardı. Deina parmağını tekrar daldırdı.

“Bulmak için dokun.” Dionys'in ellerini zorla açıp avuçlarına karışımından sürdürdü. Sonra Anteïs'inkine daha sonra da kendininkine. Çemberin içindeki hava soğuduğundan Deina'nın kollarındaki tüyleri ürperdi.

“Çağırmaq için dil.” Önce adamın dudakları sonra Anteïs'in ki, en son da kendininkiler. Avludaki kalabalığın gürültüsü, Deina'nın, yalnızca adamın hıçkırıkları ile yavaşlayan kendi kalp atışlarını duyuncaya dek azaldı.

“Bağlamak için kan.” Deina ıslak parmak uçlarını Anteïs'in kaşına bastırıldı ve çanakta geriye kalanı da adamın alnına sürdürdü. Anteïs omzunu sıkıca tutarken boşta kalan elini yavaşça adamın yanağına koydu. Dionys nihayet debelenmeyi kesmişti; şimdi hiç umut kalmamıştı artık.

Deina'nın tenine kazınmış olan Hades'in mührü nabız gibi atıyordu. Tam olarak acı değildi ama acıya o kadar benzer bir şeydi ki, Deina'nın, dişlerini sıkıp düzenli nefes alıp vermeye kendini zorlaması gerekmişti. Alnı Dionys'in kinin hemen üzerine gelecek şekilde eğildi. Işıklar neredeyse tamamen sönene ve teninin buz kestiğini hissedene kadar ve bir an bile daha fazla dayanamayacağını hissedene kadar bekledi.

En sonunda başını indirdi. Dionys'in alnını lekeleyen kanlı karışım Deina'nın mührüne temas etti. Karanlık bir balta gibi üzerlerine indi.

***

Duyuları yavaş yavaş geri döndü. Deina, Anteïs'in elinin omzunda yaptığı ağırlığı fark etti. Avcunda tuttuğu bıçağın sapının soğuk sertliğini. Işıklar geri döndüğünde görme yetisini de tekrar kazandı.

Nerede olduğunu biliyordu: Eşikteydi. Orada daha önce de bulunmuştu. Eşik bundan yüzyıllarca önce, ilk ruh ayırıcılar tarafından inşa edilmiş, Yer Altı Dünyası'nın gücünden yararlanan ama oradan ayrı ve yalnızca Hades'in mührünü taşıyanların girebildiği bir yerdi. Eşik, hem tanıdıktı hem de yabancı. Her zaman aynıydı ama her zaman da farklıydı. Ritüelin türüne ve onu gerçekleştiren ruh ayırıcının gücüne göre her defasında yeniden inşa edilirdi. Birkaç gün önce Deina, bir Ayırma Ritüeli gerçekleştirmiş ve bir çocuğun ruhunu fena halde yanmış olan bedeninden azat ederek onun Yer Altı Dünyası'na yapacağı yolculuğa ilk adımını atmasını sağlamıştı. Bu, kendilerinden gerçekleştirmeleri istenen ritüeller arasında en yaygın olan bir merhamet eylemiydi. Böyle zamanlarda, eşik, sıcak ve samimi bir havaya bürünürdü: parlak renkli çiçeklerle dolu küçük bir bahçe. Ama eşğin bu hali soğuk ve kasvetliydi. Cansız kayalarla dolu dümdüz bir alan, tepesinde de yoğun ve hareketsiz bulutlarla çevrili donuk, gri bir gökyüzü. Sanki aşağıya inmenin görünürde hiçbir yolunun olmadığı yüksek bir dağın zirvesinde mahsur kalmış gibi olurdu, insan. Uzaklarda da, Deina'nın iradesi ve Cezalandırma Ritüeli aracılığıyla yaratılan Ölmez Ağaçlar göze çarpıyordu. Şarkıdaki her bir ayrıntı, tam da onun provasını yaptığı gibiydi: Kararmış ağaç kabukları, budaklı gövdeler, sanki düz ve cansız saçlar gibi aşağı sarkan dallar. Kök yerine yerden dışarı fırlayan kemikler. Ağaçların çürümüş özlelerinden de özsuyu yerine irin sızıyordu.

Dionys denen adam yanında dikiliyordu. Aynı zamanda Deina'nın ve Anteıs'in bileklerine de dolanmış, ince gümüşsü bir iplikten oluşan yaşam ipliği bedenine sarılıydı. Yaşam ipliği çok yakında kaybolacaktı ama o zamana kadar da hepsini fanilerin dünyasına bağlıyordu. Ne var ki, Dionys sanki onu görmüyor gibiydi. Onun yerine bileğinin lekesiz cildine bakıyordu.

Deina boğazını temizleyerek onun dikkatini kendi üzerine çekti. İpliği fark edince Dionys'in gözleri fal taşı gibi açıldı, derhal yerinden fırlayıp alanı çevreleyen sis duvarına doğru koşmaya başladı, o koştukça iplik yumağı da arkasından açılıyor, Dionys bir yandan da başını çevirip omzunun üzerinden Deina'ya bakıyordu;

ta ki sise çarpıp da havada uçarak gerisin geriye eski yerine düşene dek. Deina, bir parmağıyla yakınındaki bulutun tüsü kenarına hafifçe dokundu: Cam kadar sert ve keskindi.

Ama Dionys hâlâ pes etmemişti. Tekrar ayağa kalkıp sınır çizgisinin etrafında ileri geri koşmaya başladı, onu test ediyor, gidecek artan bir çaresizlikle kendini onun üzerine fırlatıp duruyordu.

Deina bakışlarını ondan uzaklaştırdı ve odasının duvarına tutturulmuş olan gemi eskizini düşündü. Günün birinde onu alıp bir yerlere götürebileceğini umduğu türden bir gemiydi bu. Iolkos'tan uzakta hem de çok uzakta olduğu müddetçe neresi olduğu hiç fark etmezdi.

“Deina.” Anteıs bir kaşını kaldırarak başıyla adamı işaret etti. “Devam et.”

“Doğru.” Deina ritüelin bir sonraki kısmını hatırlayarak, dilini kurumuş dudaklarının üzerinde gezdirdi: Zincire vurma. Derin bir nefes alarak kollarını kaldırdı.

“Eşiğin derinlere kök salmış muhafızları, size sesleniyorum. Ölümsüz, yaşamsız, bu lanetli kötüyü şefkatli kollarınıza alın ve ruhuna sonsuz cezayı çektirin.”

İki ağacın kökleri ve dalları titreyip ağaçlar da gitgide büyümeğe başladı ve avlarına doğru sürüne sürüne körlemesine bir arayış içine girdiler. Dionys neler olduğunu anladığı zaman ellerini havaya savurdu ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Ama kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Ağaçlar, büyüleyici bir kaçınılmazlıkla onu kavradılar ve kollarına, bacaklarına, vücuduna, başına sarınarak onu kısıkırak yakaladılar. Son dallar da Dionys'in gözkapaklarına tutunup onları zorla açtı.

Bir sonraki aşama çağırma idi. Dionys alnında Deina'nın mührünün damgasını taşıyordu. Deina'nın sarf ettiği sözlerle izden duman gibi bir şey çıkmaya başladı, duman dalgalanıp değişerek gerçeğe uygun boyutta bir görüntüye dönüştü: Dumanın bizzat kendisi canlı, hareketli bir anı haline gelmişti. Dionys, elinde bir kadehle, yatakta uzanmış yatan yaşlı bir adama yaklaştı. Kadehi babasının dudaklarına götürüp içindekini içmesini sağladı. Sonra, ihtiyar adam çırpınmaya başlayınca da öylece durup onu iz-

ledi. Eşiğin havası, ölüm ve dışkı kokusuyla dolmaya başladı ve bu koku, Deina'yı kusturabilecek kadar güçlüydü. Deina her şeyi duyabiliyordu: İhtiyar adamın boğulurken çıkardığı korkunç hırıltıları, nefes almaya çalıştıkça ağzından ve burnundan fıskıran kanları. Sahnenin sonunda ise Dionys, yüzünde bir zafer ifadesiyle, babasının kanla kaplı cesedinin başında dikiliyordu.

Bittiği anda sahne yeni baştan tekrarlandı. Defalarca. Zaten amaç da buydu: Katilin bulunduğu eylemin dehşetini yaşaması. Sonsuza kadar.

Anteıs, şimdi sanki düşecekmiş gibi Deina'ya yaslanmıştı. Yüzünün rengi çekilmiş, hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu.

“İyi misin?”

“Evet, evet...” Anteıs burnunu çekerek doğruldu. “Acele et. Ayırma işi.”

Deina başını salladı ve bıçağını sıkıca kavrayarak eşiğin zemininde dikkatle ilerlemeye başladı; hâlâ omzunu tutmaya devam eden Anteıs de onu yakından izliyordu. Dionys'in hareketsiz asılı durduğu yere kadar geldiler. Deina ağaçlara ulaştıkça ritüeli sonlandırmak için, Hades'e son duayı okudu ve bıçağını siyah dalların olduğu bir çatlağa saplayarak genişletti. Dionys'in hayatının parıldayan ipliğini toplayıp dala sıkıca sarmaya başladı, yaşam ipliğini çatlağa sokmak suretiyle onu oraya yani eşiğe hapsedmiş oluyordu. Kordonun diğer ucunu kesmek için bıçağı tutuş şeklini değiştirdi, böylece kendisini ve Anteıs'i çok geç olmadan geriye gönderebilecekti.

Durdu.

O oradaydı.

Kömür karalığındaki uzun saçlar genç bir adamın yüzünü çevreliyordu. Eskiden kalma yara izlerini andıran izler kollarının çıplak teninde spiral şeklinde uzanıyordu. Üzerinde gümüş rengi kılıç kayışı olan siyah bir tunik giyiyor ve sanki karanlığın örtüsüne sarınmış gibi görünüyordu. Ama tam da bu yüzden, gözleri daha da güçlü bir şekilde parlıyordu; sanki ışığa tutulan safirler gibi.

Deina sapını kavrayan ellerini gevşeterek bıçağını indirdi.

Onu ilk kez iki yıl önce fark etmişti. Ruh Ayırıcıların ritüellerinden biri, ne zaman kendisini fanilerin dünyasının sınırları öte-

sine geçirip eşiğe götürse o da orada olur ve sanki incelikle oyulmuş bir heykel gibi hareketsiz durarak uzaktan uzağa onu izlerdi. Konuşmazdı da, ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı. Yalnızca bakışlarıyla ona ilgi duyduğunu gösterirdi.

Deina'nın zihnine sorular üşüştü: Kimdi o? Neydi o? Deina'ya öğretilen her şey bunun mümkün olamayacağını söylese de eşiğin diğer tarafına geçmiş bir Yer Altı Dünyası yarattığı mı? Yaratıktan, onun ortaya çıkışının ifade edebileceği anlamdan kaynaklanan bir korku titremesi Deina'yı soluksuz bıraktı.

Adam –yaratık– kıpırdadı. Başını yana eğip gözlerini Deina'ya dikti ve gülümseyerek ağır ağır ona doğru gelmeye başladı.

Deina'nın sol şakağından gözüne doğru bir acı saplandı. Soluğunu tuttu. Yaratık ona gitgide yaklaşırken acı da öylesine şiddetlendi ki, Deina dişlerini sıktı. Yaratık ona ne yapıyordu böyle?

“Deina, bıçak!” Anteïs'in sesi Deina'yı hızla ritüele geri döndürdü. Dionys'in, varlığı hızla sona ermekte olan yaşam çizgisini kesmeye. Deina elinden konsantrasyonunu kaybetmesinin onları içine soktuğu tehlikeye küfretmekten başka bir şey gelmediğinden yaşlı kadın hızla bıçağı kapıp yaşam ipliğinin kendi tarafındaki ucunu kesti. Tam zamanında. Eşik onlardan uzaklaşırken Deina'nın nefesini kesecek kadar bir anilikle tekrar fanilerin dünyasına sürüklendiler.

Galerinin en üst basamağında duruyorlardı. Dionys'in şimdi içi boş bir kabuktan başka bir şey olmayan bedeni hâlâ sunağa bağlıydı.

Deina, tam yere yığılırken Anteïs'i yakaladı. Bir hizmetkâr aceleyle koşturdu ve ikisi birlikte onu tapınağa geri götürmeye başladılar.

“Ateş...” Anteïs göz kapakları titreyerek güç bela bu kelimeyi fısıldayabildi.

Deina başını çevirip omzunun üzerinden Arkon'a baktı, hâlâ çemberin dışında oyalanıyordu. “Tamam, bitti. Geriye kalanları yakabilirsiniz.” Dionys'e kentin sessiz mezarlığında uzun bir dinlenme nasip olmayacaktı. Deina, Anteïs'i içeri sokup da kapılar üzerlerine kapandığında yanan odunlar çoktan cesedini kaplamış ve alevler etlerini yemeye başlamıştı bile.